

Анна

Каренін
а

Образ Анни Кареніної - особливий: це жінка, яка за соціальним становищем стоїть на вищому суспільному щаблі. Здавалось би, чого не вистачало їй? Вона освічена, вродлива, багата, має вагу в світі, нею захоплюються, до її порад прислухаються. Але вона нещасна в подружньому житті, вона самотня у своїй сім'ї. Можливо, що доля Анни Кареніної склалась би по-іншому, якби її сім'я була щасливою.

Справжній характер Анни першою зрозуміла Кіті. Адже Анна "не похожа була на светскую даму". У ній не було нічого напускного. Левін також бачить її справжній характер: "Левин все время любовался ею - и красотой ее, и умом, образованностью, и вместе простотой и задушевностью". А внутрішнє життя Анни було сповнене величезної напруги. У неї були свої потаємні мрії про незалежність і про те, де можна докласти своїх сил.

Анна Кареніна – чарівна, правдива,
розумна жінка, людина великого і
чистого серця - виявляється разом з
тим жахливою - своєю «бісівської»
принадністю, егоїстичної пристрастю
і неминучою неправдою, павутина
якої
обплутує її не тільки ззовні, але й
зсередини ...

У першій частині роману героїня з'являється зразковою матір'ю і дружиною, шановною світською дамою і навіть примирителькою негараздів в сім'ї Облонських. Життя Анни Аркадіївни найбільше наповнювала любов до сина, хоча свою роль люблячої матері вона дещо перебільшено підкреслювала. Лише Доллі Облонських чуйно вловлювала у всьому с... К. до чоловік... ча відношення А.

Під впливом зустрічі з Вронський різко змінюються відносини А.К. з усіма оточуючими : вона не може терпіти фальші світських відносин , фальші взаємин у своїй родині , але існуючий мимо її волі дух обману і неправди захоплює її все далі до падіння . Зблизившись з Вронський , А.К. усвідомлює себе злочинницею. Після неодноразово

виявленого чоловіком стосовно неї великодушності , особливо після отриманого

під час післяпологової хвороби прощення , А.К. все більше і більше починає

ненавидіти його , болісно відчуваючи свою провину і усвідомлюючи моральну

перевагу чоловіка.

Анна зрелась свого звичного способу життя. "Всё ложь, всё обман, всё зло", - говорить вона напередодні загибелі. Всі питання було вирішено негативно, і це вбило її волю до життя. Вона втратила моральну опору.

У Анні змішалися і сором, і жах, і радість.
Сором за своє нове незвичайне положення, жах перед невідомим, перед примарною караючої «дійсністю» і радість звільнення, насолоди повнотою буття. Але світло, навколишній її, не міг бути спокійним. Згубник нового життя, він став вводити бурхливий «потік» в «узаконені» рамки і тим самим вбивав Анну.

Чи винна Анна? Лев Миколайович наводить думку дитини. Син Сергій вважає: «Вона не винна, а просто боїться його (батька) і соромиться чогось. Це думка має особливу цінність, так як відомо, що для Толстого діти - ідеал досконалості, вони чуйно реагують на фальш і часто служать барометром у відносинах між дорослими

Ні маленька дочка , ні поїздка з Вронський до Італії , ні життя в його маєтку не дають їй бажаного спокою , а приносять лише усвідомлення глибини свого нещастя (як при таємному побаченні з сином) і приниження (скандально – принизливий епізод у театрі). Найбільше мук А.К. відчуває

від неможливості з'єднати разом сина і Вронського . Заглиблюється душевний розлад

двозначність суспільного становища не можуть компенсувати ні оточення , штучно створюване Вронським , ні розкіш , ні читання , ні інтелектуальні інтереси , ні звичка

до заспокійливих ліків з морфієм . А.К. постійно відчуває свою повну залежність від волі й любові Вронського , що дратує її , робить підозрілої , а іноді спонукає до невластивого їй кокетства. Поступово А.К. приходиться до повного розпачу, думкам про смерть , який вона хоче покарати Вронського , залишившись для всіх не

